

El 9 de novembre Catalunya va rebre la despulla de Pau Casals, nascut al Vendrell, artista insigne i català universal.

El que va dir al món Pau Casals

El 24 d'octubre de 1971, les Nacions Unides es varen reunir en Assemblea extraordinària, en ocasió de l'estrena de «l'Himne a la Pau», al qual havia posat música Pau Casals.

El Secretari de l'ONU, U'Thant, va pronunciar uns mots d'homenatge al Mestre i li va posar després la Medalla de la Pau de les Nacions Unides, medalla que abans que a ell només havia estat concedida als tres astronautes americans que perderen llurs vides en el viatge de retorn de la lluna.

Aleshores, Pau Casals, molt emocionat, digué en anglès aquestes paraules:

«La pau ha estat sempre la meva major preocupació. Ja en la meva infantesa vaig aprendre a estimar-la. La meva mare —una dona excepcional, genial—, quan jo era encara un nen, ja em parlava de pau, perquè en aquell temps també hi havia moltes guerres. A més a més, sóc català. Catalunya, avui, són unes províncies d'Espanya. Però Catalunya ha estat la nació més gran del món. Us diré per què: Catalunya va tenir el primer Parlament, molt abans que Anglaterra. I fou a Catalunya on hi hagué les primeres nacions unides. En aquell temps —en el segle XI—, es varen reunir a Toluges —avui França, però aleshores Catalunya—, per a parlar de pau, perquè ja estaven contra, contra, contra la guerra. Sí! En el segle XI. Això era Catalunya! Per això les Nacions Unides, que es dediquen únicament a l'ideal de pau, estan en el meu cor. I tot allò referent a la pau va directament al meu cor.»

Els representants de totes les nacions del món, que varen es-

coltar aquestes paraules tan sentides de Pau Casals, no podien amagar llur emoció.

Aleshores, es va estrenar «l'Himne a la Pau», obra del Mestre, i després d'aquest cant encara digué:

«Fa molts anys que no toco el violoncel en públic, però crec que haig de fer-ho en aquesta ocasió. Vaig a tocar una melodia del folklore català, titulada "El cant dels ocells". Els ocells, quan són al cel —i Casals va aixecar els braços i els mogué imitant el moviment de les ales— van cantant per l'espai: "Peace! Peace! Peace!" (Pau! Pau! Pau!). I és una melodia que Beethoven i Bach i tots els grans haurien estimat i admirat. I a més a més, és l'ànima del meu país, Catalunya!»

L'emoció, una vegada més, féu presa dels presents a l'acte, alguns dels quals, com el mateix U'Thant, tenien els ulls entelats.

Aquest acte, amb aquestes paraules tan clares i precises de Pau Casals, dites davant de tots els representants de tot el món a l'Assemblea de les Nacions Unides, fou televisat i milions i milions de televidents de tots els països civilitzats pogueren emocionar-se amb elles. I la seva televisió per tot el món produí tanta impressió, que es va demanar que tornés a ser donada i així es féu dues vegades més, l'endemà i l'endemà passat.

NADALA

Infant!

El dia que tots els cors
ritmin idèntica dansa ...
El jorn que totes les mans
s'obrin, amb fe, a l'abraçada ...
El dia que tots els ulls
bandegin urcs i lleganyes ...
El jorn que totes les veus
parlin sense embuts ni farses ...

Llavors, el poble vivent
gaurà de l'esperança,
i el Nadal tindrà un sentit
i un caliu amb vives flames,
i aviarà el regust
d'una utòpica diada.

Mentrestant, aquesta Nit,
dins el teu rònc estable,
dorm, Infant, plàcidament,
mes no et fiïs gens ni massa,
d'aquells que vindrem, avui,
a fer-te quatre moixaines
perquè, com a bons penells
que som, segons bufa l'aire
assenyalem un camí
o bé en marquem tot un altre.

Creu-me, Infant! Aquesta Nit
fes el ronsa, com nosaltres!

R. Munné i Coll